

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 183/2017-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. marca 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátskou kanceláriou VIS LEGIS s. r. o., Panenská 7, Bratislava, v mene ktorej koná konateľka a advokátka JUDr. Lenka Katriková, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žiar nad Hronom v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Er 2300/2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. decembra 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1

Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Žiar nad Hronom (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Er 2300/2011 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že proti sťažovateľovi ako povinnému je na okresnom súde „od roku 2011“ vedená exekúcia pod sp. zn. 6 Er 2300/2011. Exekučným titulom je rozhodcovský rozsudok vydaný Stálym rozhodcovským súdom zriadeným pri Rozhodcovskej, arbitrážnej a mediačnej, a. s., Bratislava. Keďže sa sťažovateľ domnieval, že rozhodcovská zmluva (doložka) je neplatná, podal 12. augusta 2015 na okresnom súde návrh na zastavenie exekúcie a 12. októbra 2015 i návrh na jej odklad. Sťažovateľovi však dosiaľ nebolo „*aj navzdory jeho viacerých urgenciám, doručené rozhodnutie Okresného súdu Žiar nad Hronom o jeho Návrhu na zastavenie Exekúcie a dokonca ani o Návrhu na odklad Exekúcie, a to aj napriek skutočnosti, že odo dňa podania návrhu na zastavenie exekúcie prešlo viac ako pätnásť (15) mesiacov (!)*“. Sťažovateľ sa nachádza viac ako jeden rok v právnej neistote týkajúcej sa otázky zastavenia a odkladu neoprávnene vedenej exekúcie. Je presvedčený, že okresný súd svojou nečinnosťou spôsobil zbytočné prietahy v exekučnom konaní, a porušil tak jeho právo na prejednanie veci v primeranej lehote. Okrem toho „*exekútor... naďalej vykonáva Exekúciu, a to zrážkami zo mzdy a iných príjmov, v dôsledku čoho je Sťažovateľ poškodený na svojich právach... každý deň musel a musí riešiť ako užiť svoju rodinu, prepočítavať každý výdavok, báť sa o budúcnosť vlastných detí a manželky, a to aj napriek neprípustnosti vedenia tejto Exekúcie*“. Z uvedených dôvodov žiada popri deklarovaniu porušenia základného práva a slobody i priznanie primeraného zadost'učinenia v sume 2 000 €.

V nadväznosti na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom vyslovil, že okresný súd v napadnutom konaní porušil jeho právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, aby prikázal okresnému súdu konať bez zbytočných prietahov a zaplatiť sťažovateľovi finančné zadost'učinenie v sume 2 000 €, ako aj náhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú

sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, II. ÚS 172/2011, I. ÚS 143/2014).

Predmetom sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní, ktorý (údajne) ku dňu podania sťažnosti ústavnému súdu nerozhodol o návrhu sťažovateľa na zastavenie a odklad exekúcie.

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že okresný súd v priebehu napadnutého konania uznesením č. k. 6 Er 2300/2011-13 zo 14. októbra 2015 rozhodol o návrhoch sťažovateľa tak, že exekúciu vyhlásil za neprípustnú a zastavil ju, a zároveň povolil jej odklad do nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia o zastavení exekúcie. Uvedené uznesenie zatiaľ nenadobudlo právoplatnosť z dôvodu podania odvolania zo strany oprávneného a vec bude predložená odvolaciemu súdu. Sťažovateľ doručil ústavnému súdu sťažnosť 1. decembra 2016, t. j. v čase, keď okresný súd už o jeho návrhoch rozhodol.

Pokiaľ ide o možnosť porušenia základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu, ústavný súd vychádzajúc z uvedených okolností prípadu konštatuje, že v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu bolo označené exekučné konanie neprávoplatne zastavené, pričom o odvolaní oprávneného proti uvedenému uzneseniu okresného súdu má právomoc rozhodovať odvolací súd. V danom prípade tak už sťažnosť vo svojej podstate nesmeruje proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu okresného súdu do označených práv sťažovateľa.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu sa ochrana základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. právu na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru poskytuje

v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie týchto práv označeným orgánom verejnej moci (v tomto prípade okresným súdom) ešte mohlo trvať. To znamená, že ústavný súd pri skúmaní porušenia označených práv zohľadňuje aj to, či u sťažovateľa objektívne ide o odstránenie stavu právnej neistoty v jeho veci, pretože len v takom prípade možno uvažovať o ich porušení (IV. ÚS 226/04, IV. ÚS 202/2010). Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nedochádza k porušovaniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a to bez ohľadu na to, z akých dôvodov skončilo toto porušovanie (II. ÚS 139/02, IV. ÚS 103/07).

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatuje, že okresný súd svojím rozhodnutím ešte pred dorúčením sťažnosti ústavnému súdu vykonal všetky zákonom predpokladané úkony na odstránenie stavu právnej neistoty sťažovateľa, a preto ústavný súd sťažnosť v súlade s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti v celom rozsahu bolo bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa obsiahnutých v petite jeho sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. marca 2017